

Ningú no és profeta a la seva terra

Dg, 3/02/2019 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

Diumenge 3 de febrer (Evangeli: Lluc 4,21-30)

Si sou dels que no aneu a missa gaire sovint, us recomano que aquest diumenge feu una excepció. S'hi llegiran tres dels textos més bonics de la Bíblia. Un fragment del Llibre de Jeremies en el qual Déu segella l'aliança amb els homes. "Abans de formar-te a les entranyes de la teva mare, jo ja et coneixia", hi diu. "Jo seré al teu costat per alliberar-te", acaba. El segon text és un tros de la carta de sant Pau que es llegeix en molts casaments, fins i tot en casaments civils: "L'amor és pacient, és bondadós...", etcètera. "L'amor no passarà mai", diu. Però adverteix que la vida és fosc, també, i que la nostra esperança consisteix en conèixer del tot l'amor, el més gran dels dons, diu Sant Pau.

I l'Evangeli, de Lluc, mostra que, d'entrada, la predicació de Jesús no va començar precisament amb bon peu. És on hi ha el famós adagi "ningú no és profeta a la seva terra". Entra a la sinagoga i llegeix un fragment del profeta Isaïas. Si hem estat atents per Nadal, ens sonarà. És la que diu que el Regne de Déu (aquest amor la promesa del qual se segellava a la lectura anterior) consisteix en què els coixos caminin, que els cecs hi vegin i que els pobres es vegin rescabats. No té massa a veure amb novel·les roses, aquest amor. Aquesta ressonància de Nadal, ara sense tants llums ni àpats, més fredament, també sense les nostàlgies, ens recorda on és la clau del Regne: que ningú no sigui exclòs del món, que es resolguin les mancances, que ens posem mans a l'obra enlloc d'indignar-nos o, potser, ajornar-ho fins el dia de la revolució, de la independència, de la loteria, del miracle o ves a saber què. Jesús diu que no, sinó que "avui (ara i aquí, en el present de les nostres vides) es produeix aquesta escriptura que acabeu d'escoltar".

Potser per això els fidels de la sinagoga, que el coneixien perquè era a Natzaret, el seu poble, van decidir llençar-li pedres i ell va haver d'escapolir-se. "Ningú no és profeta a la seva terra" va ser la seva reacció. Efectivament, tres anys més tard, els mateixos que el rebran amb crits d'"Hossanna" a l'entrada de Jerusalem trigaran

una setmana en abandonar-lo. D'Hossana a Barrabàs.

Hi ha un altre adagi antic, que en llatí fa “Vox populi, vox Dei”, que ve a divinitzar això que n’hem dit “opinió pública”. En temps de les “fake news”, la profusió de milers i milers d’impactes diaris a les xarxes i l’eclosió dels anomenats “populismes” (que es basen en dir allò que “el poble” diuen que vol sentir) potser s’entén més bé la perversió d’aquest principi. El Déu que proclama Jesús de Natzaret no és la veu acomodàcia del pensament dominant, sovint expressat amb cridòria perquè no se sentin els que el qüestionen. I, sovint, el pensament dominant prové de qui ja domina.

Dit d’una altra manera, si hi ha coixos, cecs i pobres (en sentit real i figurat) és, sobretot, perquè ho consentim. I proclamar que “la voluntat de Déu” (en llenguatge modern: el més important que pots fer en aquesta vida) és aixecar el cul del sofà i mirar de canviar-ho, toparà amb aquest consentiment, el de “la societat”, però també el nostre, el de cadascú, que formem part d’aquesta societat. Bé, com a mínim, us convido a deixar el sofà aquest diumenge per una estona i llegir de nou aquestes tres lectures. A veure si ens agafen ganes de llençar pedres. Per alguna cosa es comença.

Diumenge 10 de febrer (Evangeli: Lluc 5,1-11)

A l’Evangeli d’aquesta setmana s’explica una aventura de Jesús amb els seus deixebles i, com en tot l’Evangeli, una aventura de la qual Jesús mateix converteix en exemple del que és la seva missió. Encabat de predicar, Jesús diu a Pere que tregui les barques i es posi a pescar. Veient com havia anat la jornada, Pere (que aleshores encara es diu Simó) ho desaconsella. Però veient com Jesús insisteix, ho fa i en recull dues barques plenes. És aleshores quan Jesús li diu “No tinguis por. Des d’ara seràs pescador d’homes”.

L’analogia entre pescar peixos i “pescar homes” és tan pedagògica, tan eficaç, que no sé si val la pena comentar res més. Però com que ja sóc aquí, faré un parell de comentaris breus.

Primer, sobre la pressa. Ara que ha passat Nadal, potser haureu observat que algunes famílies no s’esperen a Reis per fer-se els regals, si és que tenen aquesta sort. Diuen que així els nens tenen més temps per jugar o disfrutar dels regals. A mi sempre m’ha semblat, en canvi, que una ocasió com aquesta és molt interessant per educar en l’espera, que és -potser- de les coses més importants que els adults hem d’ensenyar als infants. Freud diu que el que presideix l’etapa edípica és aquest sentiment que ho volem tot, i ara, de cara a satisfer el nostre “principi de plaer”, i hi oposava el “principi de realitat”. Bé, doncs a mi, aquest relat de

l'Evangelí em sembla una bona mostra de l'"eficàcia", per dir-ho d'alguna manera, de l'espera i de la confiança. De les vegades que hem llançat la xarxa i aparentment hem fracassat i ens impedeixen tornar-hi. A casa, a la feina, a l'Església, o als assumptes públics. I també un bon correlat de com acaben, de malament, les presses i la desconfiança. La vida que val la pena, ve a dir, és la que hi torna i la que confia.

I la segona reflexió va sobre la qüestió de pescar els homes (o dels homes i de les dones, pels que tingueu manies), que a mi em sembla una bona manera d'explicar què ha de fer l'Església i, de pas, de quina manera proposa que es visqui en aquest món, dins i fora de l'Església. Em refereixo que no es tracta que la seva tasca sigui "industrial", o de veure els altres com una mercaderia, com "les nostres" o "els altres", com una xifra, com a "danys col·laterals", com a gent posada sota el judici moral permanent, com els "amics" de Facebook... Sinó de descobrir-hi persones amb noms i cognoms, amb pors i anhels, amb història i projectes, amb èxits i fracassos. Gent imperfecta com vostè i jo. I amb capacitat i iniciativa pròpies. La pesca del que ens faci autènticament persones.

-
- Comentaris de les lectures del'Evangelí als programes de Creure Avui dels dies 1 i 8 de febrer, a Mataró Televisió.
  - Foto: Ruïnes de la sinagoga de Cafarnaüm